

Fout Geld

De Buit

Willem Mulder

Fout geld-5, de buit
Copyright © 2026 VM Holding
Auteur: Willem Mulder
Druk: Amazon/Pumbo
Uitgever: VM Holding

NUR: 332
Genre: Detective/misdaad

ISBN Pocket: 9789083680316
ISBN E-book: 9789083680309

Gebaseerd op historische feiten, mensen en plaatsen. Dit is echter een werk van fictie en een gelijkenis met een bedrijf of persoon is puur toeval. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Fragment

'Kom je me fouilleren?' klonk de smachtende vraag uit de portiek.

De vrouw stapte in het licht en hoofdinspecteur Opdam herkende een zwaar opgemaakte sexwerker in een ultrakort rokje.

Hij had haar al verschillende keren ontmoet op het bureau, grijnsde en liep door.

Een straat verder deed een opmerking hem opzijkijken.

'Ben je weer aan het innen?'

Iedere politiemans zou beledigd zijn geweest door deze opmerking, maar hij herkende de stem die het zei. Hij kwam van een man die donders goed wist dat de politiemans niet buiten het boekje werkte. De Griek, zo werd hij genoemd, stond in de deuropening van zijn restaurant en keek hem grijnzend aan.

'Hoofdinspecteur Opdam, komt u nu eindelijk een borrel met me drinken?'

'Nee sorry,' reageerde Oppie, 'ik heb al wat op en er ligt nog huiswerk op me te wachten. Maar binnenkort kom ik graag een huiszoeking doen.'

De Griek keek hem glimlachend na.

Bij zijn straat aangekomen hoorde de politiemans een geluid achter zich. Hij draaide zich om en zag een donker silhouet een steeg in schieten. Fronsend wachtte hij even en toen liep hij verder.

Oppie liep zijn tuintje in, draaide de voordeur open en stapte naar binnen. Halverwege draaide hij zich plotseling om en speurde de omgeving af.

Er was echter niemand te zien.

'Word ik paranoïde op mijn oude dag?' mompelde hij.

1

De gezette en nerveus uitziende man keek voor de zoveelste keer op zijn horloge. Hij had nu al bijna drie uur doorgebracht in het bedompte hok en was klam van het zweet. De uitvoering van zijn plan om zichzelf te laten insluiten had hij al vele keren met succes uitgevoerd, in verschillende winkelpanden. Het nadeel van deze methode was dat zo'n plek meestal klein en bedompt was.

Het grote voordeel was echter dat als je al binnen was, je niet hoefde in te breken. Simpel toch? Hij waaierde met zijn handschoenen langs zijn gezicht. Het was niet alleen warm, maar er hing ook nog een zware chemische lucht in de opslagruimte. Hij keek weer op zijn klokje en zag dat het bijna tijd was. Op elk punt van de route die hij zou afleggen had hij in zijn hoofd een tijd geprikt. Met de timer zou hij deze nauwkeurig volgen en alleen onvoorziene omstandigheden zouden hem daarvan afbrengen. Op schema werken gaf rust en voorkwam fouten.

Voorzichtigheid had hem ertoe gebracht om nog een uur extra tijd in te voegen na sluitingstijd voordat hij begon. Dat had hij gedaan nadat hij tot twee keer toe bijna was gesnapt doordat er iemand van het personeel terugkwam die iets vergeten had. Dit was dan weliswaar geen winkelpand, maar er was wel personeel. Het garagegedeelte van de aanbouw waar hij zich in bevond was summier beveiligd. Niet op de roldeur van de ingang zelf, maar alleen in de ruimte erachter zaten ruimtesensoren. Ze waren van een ouder type en hij had ze eerder die dag afgeplakt. Bij het nieuwere model kon dat niet meer, dan zou het alarm direct afgaan. In de personeelskantine en de gang die naar de keuken en garderobe leidde hadden ze ruimtesensoren niet nodig gevonden.

In de rest van het gebouw was dat wel even anders, dat was zwaarbeveiligd. Zijn aandacht lag bij dat gedeelte, en dan met name de ruimtes waar het publiek kwam. Hij zuchtte en wreef met zijn dunne handschoenen over zijn natte

voorhoofd. Als het allemaal goed zou verlopen, zou dit het begin zijn van zijn laatste klus. Hij had het zichzelf al diverse keren eerder beloofd, maar nu zou het toch echt realiteit worden, dat wist hij zeker.

Deze klus had alles: een afgelegen plek, een oude beveiliging plus een enorme buit. Hij was er lang mee bezig geweest en had er zelfs een baan voor moeten nemen. Vannacht en in het weekend moest het dan maar gebeuren. Als dit zou slagen hoefde hij zich geen zorgen meer te maken en kon hij de rest van zijn leven in weelde doorbrengen. Als bedenker van het plan was hij hier om de route vrij te maken. En niet helemaal onbelangrijk: door zijn baan kende hij die weg. Het opvolgende gedeelte van het plan zou door drie maten van hem uitgevoerd worden. Dat moest het komend weekend gebeuren. Omdat de verdenking door zijn verleden direct op hem zou vallen, moest hij ergens anders verblijven. Een familiefeestje dat hij had geregeld zou zijn waterdichte alibi zijn.

Hij controleerde de tijd en drukte de timer van het klokje in. Zijn operatie was gestart. Hij had precies 115 minuten voordat de beveiliging langskwam op zijn ronde. Met de rugtas over zijn schouder ging hij op weg.

In het duister liep hij de stenen trap op en hij wist dat hij vanaf nu heel voorzichtig moest zijn. De bewaking was dan weliswaar naar huis, maar de elektronica had hun taak overgenomen. Het was echter een oud systeem, regelmatig defect en hard aan vervanging toe. Dat stond gepland voor de komende maand en voordat ze dat zouden uitvoeren moest hij deze klus dus klaren. Daarna zou het praktisch onmogelijk worden.

Hij wist waar elke sensor in het pand zat en zorgde ervoor dat hij uit de buurt bleef. De grote hal aan de voorkant was zijn doel. De rest van de ruimtes liet hij ongemoeid. Daar hingen ook veel kostbare schilderijen en er stonden sieraden in glazen vitrines, maar niet voor hem.

Het was allemaal te veel en ook te zwaar om te verplaatsen. Dat zou ook te veel tijd kosten en dat betekende meer risico.

Zijn interesse ging uit naar het kleine maar dure werk. Dat ging sneller, namelijk de glimmers en het goud. En het lag dichterbij de weg waar ze naar binnen kwamen.

De hal waar hij naartoe liep was zwaar beveiligd. Voor indringers van buitenaf tenminste, van binnenuit was een ander verhaal.

De vitrines met de kostbaarheden die er gepresenteerd werden waren zijn doel niet en die wilde hij niet eens proberen.

Alles op zijn tijd, dacht hij grimmig. Het ging tenslotte om het totale plan.

Hij kwam aan bij de meterkast. Nog 112 minuten. Die middag had hij het contact met aluminium tape afgeplakt, waardoor het elektronische circuit bij het openen van de deur niet verbroken werd. Hij blies zijn adem uit en opende de deur voorzichtig. Je wist immers maar nooit. Er gebeurde echter niets.

Voor hem zag hij een warboel van leidingen, waar hij een paar weken geleden een foto van had gemaakt. Op het darknet kon je altijd wel iemand vinden die dit soort dingen begreep. Hij keek naar de spaghetti van draden en schudde niet-begrijpend zijn hoofd. Gelukkig had ieder zijn eigen vak.

Hij haalde een wit kastje uit zijn rugzak, dat eruitzag als een aansluitpunt voor glasvezel. Zelfs de sticker van een leverancier zat erop. Hij plakte het met dubbelzijdig tape in de kast. Niemand zou weten dat dit niet in de kast hoorde, tenzij er een specialist naar kwam kijken. Hij haalde de kap eraf, zodat de aansluitpunten op de printplaat zichtbaar werden. Er zat een kleine tekening bij met het aansluitschema van nummers en kleuren. Hij hoefde er eigenlijk niet meer naar te kijken, want hij kende het uit zijn hoofd, maar deed het toch.

Hij zorgde ervoor dat de kleine zwarte schakelaar onder op de basis van het kastje uitstond. Hij drukte de draden op hun plaats volgens de nummers van het schema. Absoluut niets loshalen, maar gewoon erbij steken was de instructie.

Die extra draden moesten naar de bestaande kast van de beveiliging. Groen bij het groen op de bestaande aansluiting, rood bij rood, wit bij wit en dan de geel-groene als laatste aansluiten.

Pas als allerlaatste de dunne zwarte schakelaar onder op het kastje aanzetten.

Er stond BELANGRIJK in hoofdletters met een kleine regel eronder. -Aan- is doorgaan en -Uit- is de wouten bellen.

Met andere woorden, wegwezen.

Nog 107 minuten.

Hij maakte een kruisje en met zijn adem ingehouden haalde hij de schakelaar op de kleine kast over om de zogenaamde lus actief te maken. Als het alarm eventueel toch zou afgaan, had hij genoeg tijd om weg te komen, maar dat betekende ook dat hij een vervolg wel kon vergeten.

Er gebeurde echter niets en hij haalde opgelucht adem. Je kon dan wel dingen kopen op het darknet, maar het was wel de vraag of het ook nog allemaal werkte. Dat laatste wist hij helaas uit ervaring, daar had hij nog een voorwaardelijke straf voor staan. Elke overtreding zou fataal zijn en hem een paar jaar kosten, zeker zo een als deze.

Maar als het allemaal werkte zoals was beloofd, had hij nu in de voorkamer het ruimtealarm uitgezet. Niet alleen was het nu uit, maar het systeem kon ook niet bellen naar de alarmcentrale. Ook wel belangrijk, want die stuurde het door naar de meldkamer van politie. In het ingenieuze kastje zat ook een tijdvertraging. Als hij straks klaar was en de schakelaar weer aanzette, had hij precies twee minuten voordat het alarm weer op scherp stond.

Tijd genoeg dus om weg te komen.

Hij liep snel richting de hal en kwam aan op zijn bestemming. Voorzichtig keek hij eerst de ruimte in. Het rode lampje van de sensor in de schemerige hoek was uit. Het was geen toeval dat hij zijn klus had gepland bij volle maan. Hij had het licht daarvan nodig omdat een lamp vanaf de weg te zien zou zijn. De betrokken hal lag namelijk aan de voorkant van het pand. Dat maakte de klus iets lastiger, maar niet onmogelijk. Tevreden constateerde hij dat de andere sensoren ook uit waren en dat er genoeg maanlicht was voor zijn klus.

Tot zover ging alles goed.

Nog 103 minuten.

Hij had een raam uitgekozen dicht bij het tuinpad, zodat de in- en uittijd bij het laden zo kort mogelijk zou zijn. Op weg naar het raam liep hij langs glazen vitrines met kostbare edelstenen en in goud gezette sieraden. De hebzucht gierde door zijn lijf. Het was allemaal zo dichtbij en hij had ze graag meegenomen, maar dat kon niet. De expositievitrines waren op een ander systeem aangesloten en daar waagde hij zich niet aan. Alles volgens plan. Nog 101 minuten.

Nu moest hij voor het eerste gedeelte van zijn klus het raam afplakken om ongezien te blijven. Hij had niet veel licht nodig, maar door het maanlicht was hij wel van buitenaf te zien. Hij moest er ook voor zorgen dat het glas afgeschermd was. Ze waren namelijk beveiligd met ruitsensors en actief, net zoals de vitrines. Een uitschieter en het was over.

Dit gedeelte was cruciaal. De werkruimte die hij had zou tussen de tralies en de ramen slechts vijftien cm zijn.

Hij haalde een als een harmonica gevouwen stuk karton uit zijn rugzak. Het had al de juiste maat en hij schoof het voorzichtig achter de ijzeren staven. Met ducttape zette hij het vast op het kozijn en hij had nu nog maar twaalf cm werkruimte over. Hij haalde een kleine accumulatie uit zijn tas en drukte er een diamantzaag in. Voordat hij begon keek hij eerst weer op zijn timer. Nog 95 minuten.

Met een glimlach constateerde hij dat hij ruim op tijd was. Ook het feit dat het beveiligingsbedrijf alleen de ramen en deuren buiten zou controleren gaf hem wat rust. Die waren allemaal in orde, want hij had niets geforceerd.

Het gevaar zat in het feit dat hij gezien kon worden omdat de ronde van de beveiliging langs dit raam liep. Hij moest dan absoluut klaar zijn en deed een paar ademhalingsoefeningen om zijn nervositeit te lozen toen hij eraan dacht.

Dit was een spannend gedeelte, want het volgende wat hij moest doen had hij niet kunnen testen.

Hij spoot met een spuitje eerst dikke olie op het zaagblad en het metaal. Dat was het advies geweest van een vriend in het vak. Hij zette de machine op de eerste tralie en probeerde een klein stukje om te zien of hij de juiste zaag had, want hij had er drie. Was het metaal te hard of zou het veel trillingen veroorzaken? Zijn zorgen waren echter niet nodig. Het liep prima en de zaag ging soepel en zonder al te veel geluid door het oude metaal. Na krap een half uur had hij ze er alle zes uit. Hij legde ze keurig in volgorde op de vloer en veegde het ijzervijsel met een kwastje in een klein groenteblikje. Dat had hij later nog nodig. Nog 64 minuten.

Hij was inmiddels drijfnat en pakte een moment om een slok te nemen uit een flesje water dat hij had meegenomen. Nu moest hij eerst het beschermende karton verwijderen.

De kans zou anders te groot zijn dat hij zijn werk zou beschadigen als hij het later zou weghalen. Nadeel was wel dat hij vanaf dat moment vanaf buiten zichtbaar zou zijn.

Dat kon echter niet anders en dat risico moest hij nemen.

Tijdens het verwijderen van het karton hield hij de omgeving in de gaten, maar er was niemand te zien. Hij had dagenlang gespot of er op dit tijdstip iemand zou wandelen of zijn hond uitliet. Alleen, dat was geen garantie voor de toekomst. Dit parkje met bosjes langs de weg was namelijk uitnodigend voor honden en de uitlaters die erbij hoorden. Het bewuste raam lag op grasveldhoogte en een hond zou hem zo in de ogen kunnen kijken.

Uit de tas pakte hij de kitspuit met montagelijm en hij spoot de uiteinden van de tralies in. Met precisie zette hij ze weer terug op hun originele plek in het hekwerk. Daarna liet hij de kit even uitharden door er met het karton langs te zwaaien.

Het zou snel stevig genoeg zijn om verder te bewerken. Het uitharden zelf zou wat langer duren. In de tussentijd maakte hij met een plamuurmesje van het ijzervijsel en kit een papje in het blikje. Hij liet zijn vingers voorzichtig langs de zaagsneden glijden om te voelen of ze recht zaten.

Het zou anders zeker opvallen, zeker voor een raam.
Nog 55 minuten.

Heel secuur, ondertussen ook de tuin achter het raam in het oog houdend, smeerde hij met het kwastje de tralies met de dikke, donkere pap in. Toen hij klaar was stapte hij terug en controleerde zijn werk.

De zaagsneden waren niet meer te zien.

'Potverdomme,' mompelde hij tevreden, 'dit is vakwerk, kerel!'
Nog 32 minuten. Het werd krap maar te doen.

Hij maakte het kozijn en de vloer zorgvuldig schoon en stopte alles terug in zijn rugtas. Hij controleerde de vloer op restanten, want er mocht niets blijven liggen.

Bij de meterkast aangekomen haalde hij in omgekeerde volgorde de kabels weer los en propte ze in zijn tas. Het kastje zelf, dat bij alarm het doorbellen zou voorkomen, moest blijven zitten, dat zou niemand hier opvallen. Hij drukte de kap erop en haalde de kleine zwarte schakelaar over.

Zijn tijd ging nu in.

Hij trok de tape van het deurcontact en sloot de meterkast.

1 minuut en 53 seconden om naar buiten te komen en 11 minuten voordat de bewaker zijn ronde deed.

Op weg naar de garage schoot de voldoening dat het goed gelukt was door zijn hoofd. De taak zat erop, de toegang was vrij. Het vervolg zou worden gedaan door de jongens met wie hij samenwerkte. Hij zou pas later weer in actie komen, namelijk als de buit moest worden verdeeld.

Ze zouden alles eerst voorlopig veilig opbergen op een plek die hij had geregeld. Later, als de ophef rond de roof was gezakt, zouden ze de buit verdelen.

Alhoewel hij daar nog iets anders van plan was, maar dat kwam later. Hij moest er nu voor zorgen het komende weekend op het familiefeest te zijn om zijn alibi te waarborgen.

Zonder problemen bereikte hij de opslagplaats in de garage weer. Nog 52 seconden te gaan in zijn tijdsplan en 10 minuten voor de ronde van de beveiliging.

Na eerst de omgeving gecontroleerd te hebben via het kunststof raampje in de roldeur trok hij de plakkers van de sensoren en opende de deur voorzichtig. Hij stapte naar buiten en trok hem naar beneden in het slot. Na de klik keek hij op zijn klokje. Hij had meegeteld en wist dat hij nog 13 seconden overhad voordat het alarm weer actief zou worden. Ruim op tijd voordat de bewaker zijn ronde zou doen.

Op zijn gemak liep hij met de rugzak het tuinpad af richting de weg. Niemand kon vermoeden dat er vannacht iemand binnen was geweest. Dat plaatje zou na het weekend wel anders worden, dacht hij grijnzend. Kort daarop hoorde hij een auto aankomen en hij stapte snel in een bosje langs de weg.

Even later reed het bestelbusje van de beveiliging langs.

Hij keek op zijn klokje. Het bedrijf was precies op tijd, hij had zelfs nog 3 minuten over!

Op een brug verder in de wijk dumpte hij de rugzak in het water en net voordat die onder water verdween hoorde hij de timer afgaan. Hoezo op tijd?

Tijdens het lopen richting zijn auto zong hij ontspannen een popliedje. 'That's the way aha aha, I like it, aha aha.'

Na vijf minuten bereikte hij zonder problemen de parkeerplaats van zijn auto in de woonwijk.

Moe maar tevreden stapte hij in.

2

Ruim vijf jaar later zat een hoofdinspecteur van politie in zijn favoriete eetcafé op zijn eten te wachten. Zijn naam was Eugene Opdam en hij leidde de afdeling van de Utrechtse afdeling Zware Criminaliteit. Hij staaarde naar een opmerkelijk schilderij aan de muur. Hij had het nog niet eerder gezien en het trok zijn aandacht.

De felle kleuren spatten bijna van het doek af en daarnaast gaven de schimmige en donkere figuren op de achtergrond het werk een fenomenale diepte. Op de voorgrond liep een slanke vrouw met paraplu in de regen. De locatie was Parijs, met de bekende Eiffeltoren als achtergrond.

Hij vond het prachtig, want het werk bracht ook gevoel mee. Was dat niet de essentie van kunst? Deze kunstenaar had de sfeer van het moment fantastisch neergezet, met eenvoudige maar precieze en korte penseelstreken op het canvas. Het moest een winkelstraat in slecht weer voorstellen en dat was goed gelukt. De regen droop als het ware zo van het doek af.

Zijn vriendin Maria had toevallig deze week nog de wens geuit om juist die stad samen te bezoeken. Hij had het een prima idee gevonden, wel met wat beter weer dan hij nu voor zich zag. Onder het schilderij zaten twee mannen aan een tafeltje, ze waren druk in discussie. Hij zag ze eigenlijk niet, omdat zijn aandacht volledig uitging naar het karakteristieke werk dat boven hen hing.

Oppie, zo werd hij op het bureau genoemd, genoot van een glas rode wijn, dat op het tafeltje voor hem stond. Hij had de eigenaar een tijdje terug de tip gegeven om een Zuid-Afrikaanse wijn van Loveren te proeven. Die kwam van het ras pinotage en het merk was Java. Dat had hij tijdens een proeverij mogen proberen. De wijn had een fruitige, rokerige smaak, was niet al te duur en bijzonder lekker. Theo Bos, de eigenaar van de brasserie,

was ook onder de indruk geweest en had hem op de wijnkaart gezet.

Het was de reden geweest dat hij vandaag de auto had laten staan om een glas wijn bij het eten te kunnen nemen, misschien zelfs wel twee.

De hoofdinspecteur was komen lopen, ondanks dat het eetcafé niet echt dichtbij lag. Hij hield ervan om met de benenwagen, zoals hij het noemde, door de stad te kuieren om de sfeer te proeven.

Hij had het in zijn tijd als wijkagent altijd belangrijk gevonden om een band op te bouwen met de bewoners van de stad die hij beschermde. Dat gevoel had hij nog steeds, ondanks dat hij niet meer op straat patrouilleerde. Het was voor hem waarschijnlijk een vorm van compensatie, omdat hij dat miste. Buiten dat, beweging was altijd goed.

Terwijl hij een slokje wijn nam en nog steeds naar het schilderij staaarde, gingen zijn gedachten terug naar de afgelopen week. Hij had die doorgebracht met zijn vriendin Maria, die in Limburg woonde en werkte. Ze hadden allebei genoten van hun tijd samen in zijn recentelijk opgeknapte houten huis bij het spoor.

Hij glimlachte bij de herinnering aan een van de nuchtere opmerkingen die ze regelmatig maakte.

'Je hebben mooi huis, rijk zijn maar ding niet goed!'

Hij had de neiging onderdrukt om haar Nederlands te corrigeren, want hij vond dat vaak hilarisch. Ze kwam uit Macedonië en sprak de taal al redelijk goed, maar wel op haar eigen charmante manier.

'En wat is dat dan?' had hij gevraagd.

'Jij mooi huis, maar veel kammel planten.'

'Is dat een ras?'

'Jij niet begrijp, ik menen slap.'

'Je bedoelt gammel?'

'Ja, die met letter van pijn in keel, niet goed voelen.'

'Je vindt het moeilijk de letter G uit te spreken?'

'Ja, als schuurpapier voelen.'

'Ik snap het, dan maak je er toch iets anders van?'

'Ik doe al.'

Oppie had begrijpend geknikt. 'Oké, dus je vindt mijn groen slap?'
Ze had overtuigend geknikt.

'Bijna laat, ik doe potten, jij koed mee?'

Oppie had geen idee wat ze had bedoeld, maar was akkoord gegaan.

Hij werd in zijn gedachten onderbroken door de eigenaar, Theo, die zijn eenvoudige maaltijd kwam brengen.

'Kijk eens aan chef, uw pasta bolognese.' Hij had de fles rode wijn bij zich, keek naar Oppie die knikte en vulde het glas pinotage bij.

'Eet smakelijk.'

Hij draaide zich om. 'Kan het wat rustiger?' vroeg hij aan de twee luidruchtige klanten onder het schilderij.

'Zeik niet zo, man,' reageerde een man van het koppel. Het klonk agressief en dronken.

Theo boog zijn massieve gestalte richting het tafeltje. 'Ik heb het al een keer eerder gevraagd.' De man stond geïrriteerd op en zijn stoel schraapte hard over de vloer naar achteren.

'Dan doe je het toch nog een keer!'

Oppie keek verontrust op en was klaar om in te grijpen.

De metgezel van de man was hem echter voor. 'Hou toch eens je grote muil, man!'

Zijn maat ging grommend zitten, maar het ging niet van harte.

De andere man richtte zich tot de eigenaar. 'Excuus meneer, mijn collega is een beetje dronken. Het zal niet meer gebeuren.'

Theo knikte wantrouwend naar het stel en liep enigszins gerustgesteld naar de bar.

Oppie begon aan zijn maaltijd en liet ondertussen zijn gedachten weer gaan naar de afgelopen week met Maria en de planten. Sinds Sofie zijn huis had ingericht, had hij, behalve dan af en toe de gieter erboven hangen, niets gedaan aan verzorging. Aan het einde van hun vakantieweek moest hij haar gelijk geven.

Ze had het groene spul grondig onder handen genomen. Alle planten hadden nieuwe aarde gekregen, plus voeding en grotere potten. Het resultaat was daarna overduidelijk te zien.

‘Alleen water niet kenoek lief. Net als jij moet eten ook,’ had ze eraan toegevoegd. Terugdenkend aan haar wijze woorden nam hij een slokje wijn en staarde glimlachend voor zich uit. Hij werd gestoord door een harde stem. Het geluid kwam van het tafeltje dat onder het schilderij stond.

‘Sorry,’ vroeg hij verward, ‘heeft u het tegen mij?’

‘Mot je wat van ons?’ klonk het agressief.

‘Ik begrijp u niet.’

‘Zit je ons uit te lachen?’

‘Nee hoor, ik had een binnenpretje.’

‘Zal ik je eens een echt pretje geven?’

Oppie zuchtte. ‘Wat bedoelt u daar precies mee?’

‘Ik word niet graag uitgelachen.’ De stem klonk nog scherper en trok de aandacht van Theo, die zuchtend zijn theedoek neerlegde en het stel nauwlettend in de gaten hield.

De metgezel was duidelijk geïrriteerd door het gedrag van de dronken man en pakte zijn arm. Die trok zich woest los en stond op.

‘Ik heb u al gezegd dat ik dat niet deed,’ reageerde Oppie. Hij zag dat Theo wilde ingrijpen, maar de hoofdinspecteur schudde langzaam zijn hoofd. Oppie legde zijn bestek neer en observeerde rustig de man die voor zijn tafeltje stond.

‘Noem je me een leugenaar met je arrogante kop?’ reageerde die woest. Hij leunde dreigend over het tafeltje van de hoofdinspecteur.

Oppie week geen centimeter en staarde hem stoïcijns aan.

‘Ik weet niet wat u van plan bent, maar daar zou ik nog een keer over nadenken,’ zei hij en hij zag in zijn ooghoek dat de eigenaar achter de bar vandaan kwam.

‘Loop je effe mee naar buiten?’ vroeg de man grimmig vlak voor zijn gezicht. Zijn adem stonk naar drank en de vraag klonk meer als een bevel.

‘Laat toch gaan, man,’ klonk het achter hem.

‘Hou je bek!’ reageerde hij tegen zijn maat. ‘Komt er nog wat van?’ beet hij Oppie toe, die nog rustig aan tafel zat.

‘Ja, dat kan ik wel doen, maar ik heb geen auto bij me om u af te voeren.’

De rochelende lach werd gevolgd door een minachtende blik.

‘Als ik met je klaar ben, heb je geen auto meer nodig.’

‘Is dat zo?’ zei de hoofdinspecteur.

Hij wipte de politiepas uit zijn borstzakje en legde die uitgeklaapt op het tafeltje voor hem neer.

De man voor hem staaarde ernaar. Het ontvulterde hem enigszins, maar hij vroeg toch met lallende stem: ‘Wie zegt dat het echt is?’

‘Dat weet u inderdaad niet, het kan ook van de Action komen. Maar als het wel zo is gaat u de cel in wegens poging tot mishandeling van een politieambtenaar in functie.’

‘Poging?’ merkte de man schamper op.

‘Inderdaad,’ zei Oppie, die rustig overeind kwam. Hij had vastgesteld dat zijn aanvaller dronken was en zo te zien niet getraind. Hij wel, en op dit soort voorvallen trainde hij elke week met zijn team.

De man twijfelde en keek verontrust om zich heen. Hij zag de eigenaar toekijken met een telefoon in zijn hand. Zijn metgezel trok hem nu resoluut mee. ‘Kom op nu!’ siste hij kwaad.

Voordat ze bij de voordeur waren werd hij opengetrokken en stapten twee politieagenten naar binnen.

Oppie stak zijn hand naar ze op. ‘De heren wilden net weggaan, als ze betaald hebben.’

‘Anders nemen wij ze wel mee,’ zei een agent grimmig, die de hoofdinspecteur herkende.

De dronken man probeerde zijn ego te herstellen, terwijl zijn maat geld op het tafeltje neerlegde.

‘Ik kom je nog wel een keer alleen tegen,’ lispelde hij en hij probeerde zich los te trekken uit de greep van zijn maat, die hem meetrok.

Die was echter veel groter en sterker dan hijzelf en dat lukte daardoor niet.

‘Ik kan niet wachten,’ zei de hoofdinspecteur, die hen met een wrange glimlach nakeek.

Hij hoorde de andere man bij de deur nog iets zeggen.

‘Heb je nou je zin? Wat zei ik nou ...’ De rest van de zin ging verloren in het geruis van het verkeer voor de deur.

De agenten volgden de twee naar buiten.

Oppie keek naar de bar. ‘Theo, heb jij gebeld?’

‘Ja sorry, ik wist dat je het onder controle had, maar ik hou wel graag alles heel.’

‘Daar heb je een punt,’ reageerde Oppie en hij liep vervolgens naar het schilderij.

‘Sinds wanneer hangt dit hier?’

‘Vanaf gisteren, ik zag het op een kunstmarkt vorige maand en heb het laten inlijsten. Vind je het mooi?’

‘Absoluut,’ zei Oppie, die het nu van dichtbij bestudeerde. Ze leken allebei het voorval van daarnet alweer vergeten.

Theo pakte het geld en ruimde het tafeltje af waaraan de twee mannen hadden gezeten.

Oppie at de rest van zijn maaltijd op en propte even later het papieren tafellakentje in elkaar. Hij keek rond naar een afvalbak.

De eigenaar zag het en liep hoofdschuddend naar de keuken.

Hij kwam terug met een afvalzak, die hij openhield, en pakte het bord en het bestek van de hoofdinspecteur aan.

‘Ria vraagt of je de rest ook komt schoonmaken na sluitingstijd.’

‘Sorry, gewoonte, zeg maar tegen je vrouw dat ik al een baan heb,’ antwoordde Oppie glimlachend en hij leegde zijn glas.

Hij stond op, trok zijn jasje aan en legde een bankbiljet op het tafeltje.

‘Later,’ zei hij tegen Theo terwijl hij naar buiten liep.

De hoofdinspecteur nam zich voor om morgen op het bureau de fotobank na te lopen op het signalement van de twee mannen. Hij had een uitstekend geheugen en wist dat hij een van de twee